

Napraten

*De voorstelling is afgelopen.
In de foyer klinken woorden als ‘apart’,
‘intens’ en ‘absurd’.*

“Ik vond het écht heel erg goed”, zegt de vriend van de collega die we bij de uitloop van het theaterstuk toevallig treffen. Het komt er zonder enige twijfel uit. We staan gevierd bij de uitgang van de Utrechtse Paardenkathedraal, jassen over de arm.

Wat we zoëven gezien en beleefd hebben moet ik nog verwerken. “Ik vond het nogal intens”, zeg ik. Maar dat is natuurlijk laf. Om mij heen hoor ik ‘apart’ en ‘absurd’ zeggen en ik denk: ‘bloederig’. Het is altijd zo’n moment; de eerste zinnen die je tegen elkaar uitspreekt na een gezamenlijk beleefde film of theaterstuk. Zeker als jij degene bent die de film of voorstelling heeft uitgezocht, daar kleeft meteen een zekere verantwoordelijkheid voor het slagen van de avond aan. Wie doet de openingszet? Tijdens de voorstelling keek ik af en toe opzij, of ik iets kon aflezen aan het gezicht van de man die ik meetroonde.

We hebben zojuist ‘Route Nationale’ van Orkater/De Nieuwkomers gezien. De jonge muziektheatermakers baseerden hun stuk deels op de film ‘Week-end’ van Jean-Luc Godard uit de jaren zestig. Een stads, *well to do* echtpaar, Marie en Jacques, komt op weg naar het Zuiden in een hopeloze, steeds langer wordende, totaal ontsporende file terecht. Ze vinden elkaar in hun walging van de achterlijke provincialen waar ze ineens aan zijn overgeleverd (“een rioolput met genetisch afval”) maar hebben vervolgens vooral zo hun eigen conflicten uit te vechten. Het lokale meisje Gloria, dat steeds een andere gedaante aan lijkt te nemen, loopt hier on-

dertussen flink in te stoken. Het decor: een vierkant kunstgrasveldje, omringd door een geluidswal waarachter de muzikanten spelen. Auto’s zijn niet zichtbaar. Af en toe is er een mededeling over de lengte van de file, over ‘de vader van de Volvo’ en ‘de leraar van de Jeep’ die op zoek gaan naar eten. Met de leraar loopt het niet goed af, hij wordt gestenigd.

De file is een prachtig symbool voor alles wat er bij gedwongen stilstand omhoog komt. Maar de personages zijn karikaturen, geen mensen waar je je als toeschouwer aan vast kunt maken. Marie wankelt op haar designerschoenen en hangt als een hitsig hondje aan het been van Jacques – ze heeft steeds heel erge zin. Hij schudt haar af, maar duikt wel met Gloria achter de geluidswal. Jacques walgt van de primitievelingen om hem heen, maar ondertussen gooit hij al zijn kleding – inclusief pruik – van zich af en stort zich na een woedende monoloog op de verse ingewanden van een (aangereden?) speelgoedponny, tot hij, besmeurd met bloed en in zijn onderbroek op de vloer ligt.

We krijgen in de foyer nog een kleine vragenlijst in handen geduwd, hoe we van de voorstelling gehoord hebben en of we nog een reactie hebben voor de makers. ‘Gloria kan heel mooi zingen’, schrijf ik op. Dat klopt, ja, aan de prachtige stem van actrice Serin Utlu kon ik me wel vastmaken, vooral toen ze ‘One day, some day’ inzette.

Zelfs op papier laf.

Andrea Bosman schrijft elke week over ons vermaak, in de breedste zin van het woord. Reacties naar andreabosman@trouw.nl

Route Nationale/Week-end

'Route Nationale' (Eva Tijken en Floor Houwink ten Cate) Met componist Christiaan Verbeek, contrabassist Lucas Dols en acteurs Sanne Vanderbruggen (Marie), Vincent Croiset (Jacques) en Serin Utlu (Gloria).
Tournee t/m 4 juni, zie orkater.nl

In Godards apocalyptische **'Week-end'** (1967) liggen de lijken bij bosjes langs de weg, afgewisseld met brandende autowrakken.

Ander beroemd fileeeld: Luigi Comencini's **'Traffic Jam'** (1978), met oa. Marcello Mastroianni en Gerard Depardieu, begint luchtig en komisch, maar eindigt duister.

